



โคมงาม กับหนุ่มเดียวดาย

เธอเป็นสาวงามที่พลัดหลง
ไปเจอกับหนุ่มบ้านไร่ร้าวกระต่าง
ทว่า ความแตกต่างคือแรงดึงดูดเข้าหากัน

เมวิษา

เธอหลับตาลง บอกตัวเองให้มีสมาธิ ทำให้สบาย ตลก
ลื่นดี ชื่อของเธอเหมือนจะติดอยู่ที่ปลายลิ้นนี้เอง นี่เธอเป็นใคร
และมาจากไหนกันแน่

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง

เธอยังนึกอะไรไม่ออก

เธอเปิดเปลือกตา และบอกเขาไปในที่สุดว่า

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร”

เขาพ่นคำสบถห้วนๆ ดูเดือดและรุนแรงออกมาจากริม-
ฝีปาก

น่าจะมีคำอธิบายที่ฟังดูมีหลักการสำหรับสถานการณ์
เช่นนี้ เธอจะต้องมีเหตุผล ต้องมีสี เพียงแต่เธอต้องพยายาม
คิดให้ออก ต้องใช้เวลาสักพักในการรวบรวมสมาธิ

เธอพยายามบังคับเสียงตัวเองให้ราบเรียบที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้ ก่อนถามเขา

“เราสองคนเป็นคนรักกันหรือคะ เราแต่งงานกันแล้ว
หรือเปล่า”

จอย
บุ๊คคลับ



โฉมงามกับหนุ่มเด็ยวณาย

โดย เมวฉา

จอย
บุคคลับ

บทนำ

เจ้าหญิงแคเธอรีน โอลิเวีย แอนน์ รอยซ์ นั่งหลังตรงอยู่ระหว่าง
ท่านพ่อและท่านอาฟาร่าตรงหัวโต๊ะ ฝ่ายมองผู้คนชาวโอเบรอนตีมกิน
เต็นท์และสังสรรค์กันเต็มที่ คินนี่มีเพียงฟิล ซึ่งเป็นเชษฐาองค์โตเท่านั้น
ที่ไม่ได้มาร่วมงาน ซึ่งจัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองให้กับการกลับมาจากฮันนีมูน
อันยาวนานของอนุชา แม็กซิมและชายาที่ชื่อว่าแฟรน อีกเรื่องที่เฉลิม
ฉลองกันก็คือข่าวดีที่ว่าหล่อนตั้งครรภ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

พวกเขากำลังฉลองให้กับความรัก

เสียงดนตรีบรรเลงจากวงออเคสตราแบบสิบสองชิ้น ภายในห้อง
สว่างไสว อวลไปด้วยกลิ่นแกละอย่างผสมผสานกับกลิ่นของฟุ่มไม้เตี้ยๆ
ที่ใช้ประดับตกแต่งรอบห้อง ทำให้บรรยากาศของงานแลดูอบอุ่นขึ้นมาก

แต่ใจเธอนี้สิ กลับหนักอึ้งบอกไม่ถูก

มองไปทางเชษฐาและสุณิสาองค์ใหม่ที่กำลังเดินรำซิดใกล้กัน
อยู่ในฟลอร์ สายตาประสานกันแน่นแน่ว ริมฝีปากทั้งคู่เหยียดออกเป็น
รอยยิ้มกระจ่างสด

ทุกคนต่างเห็นถึงความรักล้นปรี่ที่ทั้งคู่มีให้แก่กัน ไขว่คว้าแค่นี้จะ
วิเศษความสุขของพวกเขาแต่อย่างใด อย่างน้อยก็รู้ว่าเธอรักพี่ชายคนนี้
สุดหัวใจ อยากให้แฟรนมีความสุขที่สุดเท่าที่จะมีได้ เพียงแค่ว่าเธอเอง
ก็อยากสัมผัสกับเศษเสี้ยวแห่งความสุขนั้น...ความสุขของการมีความ
รัก...ของตัวเองบ้าง

“การเยือนยุโรปตะวันออกของเจ้ายืดระยะเวลาออกไปอีกหนึ่ง

เดือน แดเธอริน"

ห้องใต้ดินเป็นเกลียวเมื่อได้ยินคำพูดจากท่านพ่อ นี่เธอเพิ่งกลับมาจากการเยือนออสเตรเลียได้แค่สามวัน เลขานุการด้านงานสังคมก็กำหนดตารางให้ออกเดินทางเยือนรัสเซียต้นอาทิตย์หน้าเสียแล้ว

นี่เธอยังต้องเดินทางไปที่ไหนอีกถึงหนึ่งเดือนเต็มเชียวหรือ

"สืหน้าเจ้าชืดเหลือเกินแค่นี้ที่รัก" ฟาร่าตั้งข้อสังเกต ดวงตาสีออกม่วงของหญิงสูงวัยหรือลมมองเธอด้วยความกังวล

มือหนาใหญ่ปกคลุมด้วยไรขนสีขาวของผู้เป็นพ่อแตะลงบนมือของเธอที่สวมถุงมือทับเอาไว้

"ลูกไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

"ไม่มีอะไรค่ะท่านพ่อ" จริงๆ แล้วเป็นค่ะท่านพ่อ หากแต่หน้ากากของความเป็นเจ้าหญิงทำให้เธอต้องควบคุมท่าทีให้หนึ่งเฉย ปล่อยให้ตัวตนที่กำลังร้อนรน แสดงอาการออกมาเฉพาะในหัวใจเท่านั้น

หลายเดือนที่ผ่านมาใจเธอ ไม่สโลว์ไลฟ์ จิตวิญญาณและกระแสเลือดของเธอกำลังเหียวเฉาโรยราลงเรื่อยๆ ขณะที่ความผิดหวังคับข้องใจ ก่อตัวมากขึ้นวันแล้ววันเล่า จากการเดินทางครั้งแล้วครั้งเล่า

จริงๆ แล้วเธอรักที่จะเดินทางไปเยี่ยมเยือนประเทศต่างๆ เหล่านั้นอยู่หรอก โดยเฉพาะการได้ไปร่วมงานการกุศลพวกนั้น แต่ตอนนี้เธอเหนื่อยล้าเหลือเกิน

แค่นี้ลูกขี้ขี้ วางผ้าเช็ดปากผ้าไหมลงข้างจานอาหารที่ไม่ได้บริการแต่ต้องแม่แต่น้อย

"ลูกเหนื่อยมากเพคะ ถ้าไม่มีอะไร ลูกขอตัวเพคะท่านพ่อ ฟาร่า"

แทบไม่รอให้ท่านทั้งสองพยักหน้ารับ เธอสาวเท้าเดินออกจากห้องไปด้วยท่าทางสง่างามสมกับที่ได้ถือกำเนิดมาเป็นผู้มีชาติตระกูลตรงเข้าไปยังห้องโถงอันกว้างเปล่า เพื่อขึ้นบันได ชายกระโปรงของชุดราตรี

สี่โมงเวลาเอนเตอร์สแบดไปมา ปะทะกับขาที่เหนียวล้าอ่อนแรง

หลายเดือนที่ผ่านมา เธออยู่ภายใต้การควบคุม มีบัตรการ์ดควบคุมหนาแน่นตลอดการเดินทาง

การลงนามในสัญญาทางการทูต รวมทั้งพวกสื่อมวลชนที่หิวกระหายข่าวพวกนั้น ทำให้เธออยากมีเวลาส่วนตัว สำหรับสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดบ้าง เพราะฉะนั้นการได้หลบเข้าไปพักผ่อนสงบๆ อยู่ในห้องนอน แม้จะแค่ชั่วครู่ แต่ก็ เป็นความรู้สึกที่ดีเลิศ ไม่ต่างจากการได้ขึ้นสวรรค์สำหรับเธอ

แต่ระหว่างทางเดินกลับห้องนั่นเอง เธอก็ถูกรังตัวไว้เสียก่อน

“ผมยาวขดเป็นลอนสีน้ำตาลอำพัน และดวงตากลมโตออกสี่มวงแบบนั้นไม่ผิดแน่”

บริเวณบันไดขึ้นบนสุดมีหญิงสูงวัยท่าทางภูมิฐานยืน เนื้อตัวมีรอยบุบไปนตามวัย หล่อนสวมใส่ชุดกระโปรงติดกันชายยาวสีแดงและม่วง มีสร้อยลูกปัดสีส้มห้อยเอาไว้รอบลำคอ แคร่เห็นแล้วนึกไม่ออกจริงๆ ว่าหล่อนคือใคร

“พระองค์มีหน้าตาสะสวยไม่ผิดจากที่หม่อมฉันเคยกราบทูลเสด็จแม่ของท่านเลยสักนิด”

แคร่คิดว่าราวบันไดกำไว้แน่น “คุณรู้จักแม่ของฉันด้วยหรือ”

“เพคะ หม่อมฉันรู้จักราชินีองค์สุดท้ายเป็นอย่างดี” ริมฝีปากบางเฉียบของหล่อนเหยียดออกเป็นรอยยิ้มหยัน

“รู้จักตั้งแต่พระองค์ยังทรงเป็นทารกอยู่ในพระครรภ์ของท่านหม่อมฉันทูลขอท่านายอนาคตของทูลกระหม่อมจากราชินี แต่ท่านกลับปฏิเสธพรสวรรค์นั้น และหัวเราะใส่น้ำนมหม่อมฉันแทน”

ความโกรธของหญิงสูงวัยปรากฏให้เห็นง่ายดาย ไม่ต่างจากเด็กที่ถูกตามใจจนเสียคน และจะไม่ยอมไปไหนจนกว่าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

เสียก่อน แครี่รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“คุณคือใครกัน”

หญิงสาวสูงวัยปฏิเสธไม่ยอมตอบคำถาม

“หม่อมฉันได้มอบพรสวรรค์นั้นไปโดยไม่หวังแทน ด้วยการกราบทูลว่าพระองค์จะเป็นพระราชธิดาที่มีหน้าตาสะสวย อ่อนโยนและฉลาดเฉลียว หม่อมฉันกราบทูลว่าพระองค์จะร่าเริงสดใสและกล้าหาญ” ดวงตาสีน้ำตาลของหล่อนกลับดำมืด

“หม่อมฉันกราบทูลว่า หากพวกท่านไม่ยอมดูแลพระองค์ให้ดี ๆ ละก็...”

แครี่รู้สึกเสียส้นหลังราบ หางเสียงของหญิงสูงวัยแผ่วลงไป หากแต่เธอปฏิเสธที่จะแสดงความขลาดกลัว จึงบังคับให้ตัวเองเชิดหน้าขึ้นสูงอย่างถือศักดิ์ และพูดออกไปว่า

“คุณควรพูดเสียให้จบประโยค”

หญิงชราตรึงหน้ายิ้มกว้างจนเห็นฟันเหลืองอ้อย “หม่อมฉันกราบทูลเสด็จพ่อและเสด็จแม่ของพระองค์ว่า หากไม่ดูแลอย่างใกล้ชิด ละก็ อาจจะต้องสูญเสียพระองค์ไป”

“สูญเสียเรา?” เธออุทาน

“เพคะ”

ท่าทางเธอยังเหมือนเดิมทุกประการ เพียงแต่ลดระดับเสียงลงเท่านั้น

“นี่คุณกำลังพูดถึงอะไรมหาราช”

“แคี่ น้อยอยู่ข้างบนหรือเปล่าจ๊ะ”

การสนทนาระหว่างแครี่และหญิงชราผู้นั้นถูกขัดจังหวะเสียก่อน ทั้งสองฝ่ายต่างนั่งอยู่กับที่ แครี่หันหลังกลับไปมองด้วยหัวใจที่เต้นรัวแรงในอก และเห็นว่าเฟรนกำลังวิ่งขึ้นบันไดมาหา ผมสีบลอนด์หยักเป็นลอน

ของหล่อนเคลียร์อยู่ตรงไหน

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าแคร์” ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของพีสะกั
แลดูเป็นกังวล

“ผู้หญิงคนนี้ หล่อน...”

แฟรนเคียงคอมองผ่านเธอไปทางด้านหลัง “คนไหนจะ”

แคร์ยืนนิ่ง ซิฟจรเต้นรัวแรงเป็นจังหวะในกระแสเลือด เธอค่อยๆ
หันหลังกลับไปมองอย่างช้าๆ และพบว่าหญิงชราผู้นั้นหายตัวไปเสียแล้ว
ขาที่อ่อนแรงกลายเป็นหนักอึ้งราวกับหิน แต่แคร์ก็สาวเท้าขึ้น
บันไดไปโดยไม่ปริปากพูดอะไรออกมา แฟรนตามมามาติดๆ ทางด้านหลัง
เธอจึงพยายามไม่แสดงท่าทีแปลกใจ ที่รู้ว่าหญิงชราผู้นั้นหายตัวไปไหน
หรือจริงๆ แล้วเมื่อครู่อาจจะไม่มีหญิงชราคนไหนอยู่ตรงนั้นมาก่อนเลยก็ได้
พยายามไม่คิดว่าตัวเองเป็นบ้าไปเสียแล้ว

เมื่อทั้งคู่เดินเข้าไปในห้องนอน แฟรนถามเธอเบาๆ ว่า “น้องสบาย
ดีหรือเปล่า”

แคร์ทรุดตัวลงนั่งบนเตียง ไหล่ทั้งสองข้างเอนลู่มาด้านหน้า ไม่เลย
เธอไม่สบายเลยสักนิด รู้สึกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก จึงหันหน้าไปหาแฟรน
และบอกกับพีสะกัว่า

“น้องเป็นผู้หญิงอายุสี่สิบห้า ที่ไม่ค่อยมีโอกาสได้อยู่เพียงลำพัง
เท่าไร แทบไม่รู้จักระลึกสุข ไม่เคยรู้จักระลึกความรัก น้องเหนื่อยเหลือ
เกินที่ต้องมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเงื่อนไขของคนอื่นๆ” เธอหันไปสบตาพระ
เซษฐภคินีองค์ใหม่

“พีเข้าใจใช่ไหมว่าน้องรู้สึกอย่างไร”

แฟรนทรุดตัวลงนั่งข้างตัว และเอื้อมมากุมมือเธอเอาไว้

“จ๊ะ พีเข้าใจดี พี่รู้สึกเหมือนไม่เคยมีชีวิตมาก่อน จนกระทั่งได้
มาพบกับพระเซษฐาของน้อง”

“ทำไมพี่ถึงคิดเช่นนั้น พี่กลัวที่จะมีชีวิตอยู่หรืออย่างไร...”

“คิดว่า เป็นเพราะพี่กลัวที่จะเชื่อว่า ความรักมีจริงสำหรับตัวพี่
“งั้น” รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏขึ้นบนเรียวปากของแฟรน เป็นรอยยิ้มของ
ผู้หญิงที่เข้าใจความแตกต่างของความรู้สึกนั้นอย่างดีแล้ว

“พี่เคยเจ็บปวดสาหัส และไม่อยากจะกลับไปเจ็บเช่นนั้นอีก
แต่พระเชษฐาของน้องหยิบยื่นโอกาสครั้งที่สองให้”

แคร์ฟิงแล้วถอนใจ “ชีวิตนี้น้องก็อยากแค่มียุทธศาสตร์ครั้งแรก...และ
หวังว่าตัวเองน่าจะได้รับมันบ้าง”

“น้องต้องได้แน่จ๊ะ”

เจ็ดปีที่เธอเฝ้าคิด วางแผน ผินหวนยามค่ำคืน และหัวใจที่เต็ม
เปี่ยมไปด้วยความหวัง กำลังหลั่งไหลเข้าสู่ความคิดนี้ เธอกลัวพอหรือเปล่า
เหนื่อยล้าเต็มทนแล้วหรือเปล่า โหยหาอยากเอื้อมมือไปไขว่คว้าในสิ่งที่
ต้องการที่สุดแล้วจริงๆ ใช่ไหม

บางทีนี่นอกจากหญิงชราผู้นั้นจะมาเล่าเรื่องอดีตให้ฟังแล้ว หล่อน
อาจจะมาเพื่อเตือนเธอก็เป็นได้ เป็นคำเตือนจากผู้เป็นแม่ หรืออาจจะ
เป็นคำเตือนจากตัวเธอเอง ที่บอกให้รู้ว่าถ้าเธอยังฝืนอยู่ตรงจุดนี้ต่อไป
ชีวิตคงไม่มีความสุข อาจจะพูดคำว่าใช้ชีวิตไม่ได้เสียด้วยซ้ำไป เธออาจ
จะสูญเสียความเป็นตัวเองไปโดยสิ้นเชิง

ความหวาดกลัวเกาะกุมหัวใจ แต่เธอพยายามลืมมันไป

“ตอนนี้พี่เป็นพี่ของน้องแล้ว น้องจะเชื่อใจพี่คนนี้ได้ไหม”

แฟรนบีบมือเธอจนแน่น “เพียงแค่บอกมาจ๊ะ ว่าพี่พอจะช่วยเหลือ
ได้บ้าง”

“ช่วยน้องเก็บข้าวของที่เพคะ”



อยู่หลายตัวรวมก่อดันคอ สัตว์ที่ไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่าส่งเสียงรบกวนแปลกๆ ซึ่งเธอไม่เคยได้ยินมาก่อน และข้าวโอ๊ตบดที่กินไปเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ ทำให้ท้องหนักอึ้งราวกับมีแผ่นเหล็กอยู่ในนั้นก็ไม่น่า

แต่แคธีไม่เคยรู้สึกมีความสุขมากมาขนาดนี้มาก่อนในชีวิต สามวันก่อน เธอใส่เสื้อผ้าสไต้ลักรันจ์แบบที่นักศึกษาชอบใส่ ยามสะพายเป้ออกเที่ยวแบบแบ็กแพ็ค มีหนังสือเดินทางปลอมที่จ่ายเงินซื้อมาติดตัวไว้ โดยอาศัยสำเนียงการพูดแบบคนอเมริกันที่มีโอกาสได้ฝึกฝนจากการเดินทางต่อเนื่องกันตลอดหลายปีที่ผ่านมา

แคธีลงมือทำตามทีว้างเอาไว้กว่าเจ็ดปี ด้วยการเดินทางออกจากโอเบอร์อน และเดินทางมุ่งหน้าไปยังสหรัฐอเมริกา

จริงดังที่พูด แพรนช่วยแคธีเก็บข้าวของและพาเธอมาส่งที่สนามบิน โทษของผู้ที่สมรู้ร่วมคิดพาพระธิดาของพระราชานี้ไปนั้น คงหนักหนาสาหัสอยู่เหมือนกัน จึงตัดสินใจไม่บอกพี่สะใภ้ว่า เธอกำลังมุ่งหน้าไปที่ไหน

ระหว่างการเดินทางไปนิวยอร์กนั่นเอง แคธีกังวลไปสารพัดด้วยไม่รู้ว่าท่านพ่อจะมีปฏิกิริยาอย่างไรในเรื่องนี้ แต่ทันทีที่เธอมาถึงเมืองบิก แอปเปิ้ล ก็พยายามบอกตัวเองให้ลืมความกังวลทั้งหลายนั้นเสีย เพราะถึงท่านจะห่วงใยเธอมากแค่ไหน ก็คงเข้าใจสภาวะจิตใจในตอนนั้นของเธอดีว่าเธอไม่มีทางเลือกประโชยนี้ให้ท่าน หรือแม้แต่ประชาชนที่ท่านอยากให้

เธอเดินทางไปเยือนนักหนาเหล่านั้นได้แน่

จากนิวยอร์ก เธอขึ้นเครื่องบินต่อไปยังดัลลัส จากนั้นมุ่งหน้าไปเดนเวอร์ ขึ้นแท็กซี่ต่อไปยังสำนักงานของบริษัทจัดปิ่นเขา ตลอดทางที่ไปนั้นก็อึมเอมกับอสิสภาพที่ได้รับอย่างเต็มที่

แผนการของเธอกำลังไปได้สวยเสียล่ะ มั่นใจเต็มร้อยว่าคงไม่มีใครตามมาอย่างแน่นอน

เธอยิ้มกริ่ม ด้วยมั่นใจในความคิดของตัวเองนักหนา

ทางด้านขวามือ คือภาพของแดดยามเช้า ส่องผ่านแนวสนที่ยืนต้นส่งกลิ่นหอมเข้าจมูก เหมือนมันพยายามที่จะเน้นถนนเส้นเล็กๆ ที่เธอกำลังเดินอยู่ให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

ส่วนทางด้านซ้าย คือภาพฟองสีขาวยาวเงินของผืนน้ำที่ไหลจากหุบเขาลึก ลงสู่แม่น้ำที่เขียวกรากเบื้องล่าง เสียงยามน้ำซัดสาดแก่งหินที่แว่วเข้าหูเบาๆ ทำให้เธอรู้สึกสงบอย่างไม่น่าเชื่อ มันทำให้เธอเดินขึ้นภูเขาอันสูงใหญ่นี้ได้ระยะทางไกลยิ่งขึ้น

เทือกเขาโคโลราโดนั้นสวยงามเหมือนที่ครั้งหนึ่งเพื่อนเก่า ที่เรียนจบมาด้วยกันเคยบอกเอาไว้ไม่ผิดเพี้ยน

เป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุด สำหรับใช้ลี้ภัย ให้เจ้าหญิงที่เหนื่อยล้าทั้งกายและใจอย่างเธอ

บริษัทจัดปิ่นเขามาส่งเธอที่ทางขึ้นตามความต้องการ ทางขึ้นเขาเริ่มต้นที่นี่ ซึ่งเธอจะต้องปีนป่ายขึ้นไปเรื่อยๆ ในปะทะพายุหลังนั้นมีข้าวของเครื่องใช้พร้อมสรรพ มิใช่ปิ่นเขา สเปร์ยพริกไท และเครื่องส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือฉุกเฉิน

เธอเดินขึ้นเขาไปเรื่อยๆ แต่ละคืนก็จะเดินตามแผนที่ของบริษัทจัดปิ่นเขา เพื่อไปยังกระท่อมขนาดเล็กที่มีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง เธอกินในสิ่งที่มีคนจัดไว้ให้ นอนบนที่นอนทั้งบางและแข็งกระด้างที่เตรียมเอาไว้

โดยไม่ปรึกษา กับอะไรสักคำ

เธอยินดีกับอิสรภาพที่ได้รับ รวมถึงการผจญภัยครั้งยิ่งใหญ่ และยังมีชีวิตอยู่รอดมาถึงตอนนี้ได้

คำว่า *การมีชีวิตรอด* ดังแว่ขึ้นในหู เธอหยุดเท้าที่กำลังก้าวบนทางแคบๆ ที่ค่อนข้างล่อแหลมไว้เพียงครึ่ง สัญชาตญาณส่งสัญญาณเตือนรุนแรง เธอเอียงหัวข้างหนึ่ง และตั้งใจดับฟังเสียง

เธอได้ยินเสียงอะไรบางอย่าง

สิบฟุตลงปาด้านล่าง คือเสียงสายน้ำที่ไหลมากกระทบหิน ส่วนด้านบนเหนือหัวขึ้นไป ผุ่กนกพากันส่งเสียงร้องอย่างเบิกบานอยู่บนต้นไม้ แต่เธอก็ได้ยินมันมาตั้งนานแล้ว

เธอแน่ใจว่า น่าจะมีเสียงอะไรอย่างอื่นอีก

ยังไม่ทันจะตั้งใจฟังให้รู้ว่าเป็นเสียงอะไรแน่ เธอก็ต้องตกใจจนคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ เพราะในป่าที่บตรงหน้ามีม้าและคนปรากฏออกมาให้เห็น

ม้าตัวนั้นเป็นม้าตัวผู้สีดำ ส่วนผู้ที่อยู่บนหลังมันนั้นยังคงอยู่ในเงามืดสลัว ทั้งคู่กำลังมุ่งหน้ามาทางเธอ เวลาดูจะเดินช้าลง เมื่อเสียงของแม่น้ำเบื้องล่างและก๊อบแก๊วที่กำลังควบเข้ามาสออดประสานกัน

หัวใจของแคร์รี่เต้นรัวแรงอยู่ในอก มันเต้นไม่เป็นจังหวะเมื่อเธอพยายามใช้สมองคิด จึงได้แต่จ้องเขาอยู่อย่างนั้นโดยไม่ขยับเขยื้อนเลย แม้แต่น้อย สุดท้ายก็ได้ยินเสียงหายใจพืดพืดของม้ายักษ์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ก่อนจะยกขาหน้าทั้งสองข้างชูขึ้นสูงในที่สุด

แคร์รี่พยายามตะเกียกตะกายหลบไปให้พ้นทาง เริ่มจากซ้ายก่อนตามด้วยขวา ผุ่กนกพลีฟุ้งกระจาย ขณะที่กิ้งก้านสนลู่หนีจากต้น ด้วยความรีบร้อน เธอเผลอเหยียบเท้าลงบนก้อนหินที่ยังคงเปียกชื้นจากน้ำค้าง

เธอลื่นไถลลงปาด้านล่าง กระเป๋ากับแฟ้มก็เลื่อนหลุดออกจาก

ใหญ่ กลิ้งตกลงไปยังหุบเขาลึกด้านล่าง แค่อีกครึ่งร้องจนสุดเสียงเมื่อสิ่งที่อยู่ในสายตาคือก้อนหินที่กำลังพุ่งเข้าไปหา ความคิดสุดท้ายที่แวบเข้ามาในหัว ก็คือคำพยากรณ์ของหญิงชราผู้นั้นนั่นเอง

“หม่อมฉันเตือนแล้วว่าพวกเขาจะต้องสูญเสียพระองค์...”

และแล้วแผ่นดินก็สูงขึ้นเหนือร่างเธอ

เสียงสบถดูเดือดดังกึกก้องขึ้นกลางเขา แดน เมสันรู้สึกปั่นป่วนในช่องท้องไปหมด ยามกระโดดลงจากหลังม้าที่บัดนี้ยอมเชื่องแต่โดยดี เขารับฟังตัวไปหาผู้หญิงตรงหน้า

ลองแตะมือก็แล้ว แต่หล่อนก็ยังไม่ยอมขยับ ไม่ส่งเสียงใดๆ ออกมาสักแอะ สงสัยเหลือเกินว่า นี่หล่อนโผล่มาจากไหน ปกติแล้วเส้นทางนี้มักจะพลอดโล่งไร้ผู้คน โดยเฉพาะในเวลาหกโมงเช้าแบบนี้ ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งพยายามหาทางหนีจากปีศาจที่คอยหลอกหลอนในยามค่ำคืน ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา...ตลอดหลายๆ ปีที่ผ่านมา

เขาพลิกตัวหล่อนให้นอนหงาย ด้วยความอ่อนโยนที่สุดเท่าที่ผู้ชายซึ่งต้องรับมือกับอาชญากรใจโหดเป็นประจำคนหนึ่งจะทำได้

เขาบิดเส้นผมสีน้ำตาลเข้มหยักเป็นลอนของหล่อนให้พันลำคอใช้นิ้วแตะดูก็พบว่าชีพจรยังคงเต้นเป็นปกติ เมื่อโน้มตัวเข้าไปใกล้ จึงได้รู้ว่าหล่อนยังคงหายใจเป็นปกติ

เขาส่ายหน้า ก่อนถอนหายใจออกมาหนักหน่วง

ในสายตาของเจ้าหน้าที่ของหน่วยตำรวจกลางแห่งสหรัฐอเมริกาแล้ว เขาสามารถประเมินอาการของหล่อนได้ ท่าทางหล่อนไม่ได้มีกระดูกชิ้นไหนหัก แต่ตรงหน้าผากนั้นมีรอยช้ำรุนแรงอย่างแน่นอน ซึ่งก็ดีแล้ว

ที่รอยข้านั้นปรากฏให้เห็นภายนอก

เมื่อเขาใช้สายตาส่องไปหน้ารูปหัวใจของหล่อน ดวงตาของเจ้าหน้าที่อย่างเขาแปรเปลี่ยนเป็นดวงตาของผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง เพราะอันที่จริงแล้วเขาเองก็ไม่ต่างจากผู้ชายทั่วไป ที่ยังคงมีความต้องการรุนแรง ขณะที่หล่อนนั้นไม่ต่างจากนางฟ้า ริมฝีปากโค้งได้รูปราวงามเทพ ผิวนิย่นราวผ้าแพร ลำคอขาวระหง อีกทั้งช่วงคางมนยังบ่งบอกให้รู้ว่านิสัยของเจ้าตัวนั้นคือรักนั้เพียงใด

เขาหลุบสายตาดำลงไป พบว่าหล่อนสวมเสื้อคลุมสีเทา กับกางเกงยีนส์ที่เน้นให้เห็นส่วนสัดบาดใจชาย

เขาสูดลมหายใจเข้าปอดลึก ประณามตัวเองว่าเป็นผู้ชายตัวซ้ำ จากนั้นจึงพยายามปรับสีหน้าให้กลับมาเคร่งขรึมเหมือนเดิม

ทั้งนี้ทั้งนั้น หล่อนแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าและมีอุปกรณ์เช่นเดียวกับนักบินเขาโดยทั่วไป ยกเว้นเฉพาะแต่รองเท้าบูท รองเท้านั้นเป็นของดีมีราคา เขาเข้าใจไม่ผิดแน่ แสดงว่าหล่อนเป็นคนที่มั่งมีฐานะทีเดียว

ต่ำลงไปสิบฟุต เสียงกระแสน้ำที่ดังแว่วมาเข้าหูนั้นเตือนให้เขาได้สติ แดนบดกรรมเข้าหากันแน่น หล่อนอยู่ในบริเวณที่หมิ่นเหม่เสียจนน่ากลัว

จึงเอนตัวเข้าไปใกล้ และกระซิบด้วยเสียงเฉียบขาด “คุณผู้หญิงตื่นเถอะ”

หล่อนไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น สิ่งเดียวที่มีก็คือกลิ่นกายอันหอมอบอวลเข้าจมูก

“คุณผู้หญิง ได้ยินผมไหม”

เสียงครางเบาๆ เล็ดรอดออกมาจากเรียวปากชมพูระเรื่อคุณนั้น หล่อนขยับตัวเล็กน้อย ใบหน้าบิดเบี้ยว ไม่ต้องถามก็รู้ว่าหล่อนเจ็บ ซึ่งก็ดีแล้ว แต่ถ้าทำให้หล่อนรู้สึกตัวตื่นขึ้นได้ก็จะดีกว่ามาก

เขาจึงเรียกหล่อนด้วยน้ำเสียงที่เหมือนจะข่มขู่อาชญากร มากกว่าจะปลอบโยนคนบาดเจ็บ เพื่กระตุ้นให้หล่อนได้สติขึ้นมา

“คุณจะต้องตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้ สมองของคุณกลับมา แล้วมองหน้าผม”

สิ้นเสียง ขนตาสีน้ำตาลเข้มจึงเริ่มกะพริบพริบ ก่อนจะลืมตาขึ้น ดวงตาสีม่วงที่มองมาที่เขาคุณั้น ทำให้หัวใจเขาหดเล็กลงอย่างไม่น่าเชื่อ

“คุณได้อินผมไหม”

สีหน้าหล่อนเหมือนคนเมาหนัก หากแต่ก็พยักหน้ารับ

“คุณมาที่นี่คนเดียวจริงหรือ”

ใบหน้าแดงมราวนางฟ้าของหล่อนแสดงความสับสนออกมา ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “ไม่รู้สิ”

“คุณรู้สึกเวียนหัว หรือปวดท้องบ้างไหม”

“นิดหน่อย”

เขานึกหน้า รู้ลักษณะอาการของบาดแผลที่หัวอยู่บ้างนิดหน่อย แต่ท่าทางหัวของหล่อนจะได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง

“คุณปวดหัวไหม”

“ปวด” คำตอบแสดงความกังวลของหล่อนนั้น เล็ดรอดออกมาแผ่วเบาราวเสียงกระซิบ แต่ดวงตาคู่นั้นสีที่บอกให้รู้ว่าหล่อนกำลังสับสนและหวาดกลัว เห็นแล้วเขาถึงบดสันกรามเข้าหากัน

เขาเคยเห็นผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของเขา คุณั้นของเขา หน้าซีดเผือด ริมฝีปากเผยออ้า ขณะเงยหน้าขึ้นมองผู้ร้ายลึกลับร่างสูงใหญ่กว่าหกฟุตห้านิ้ว และเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ซึ่งน่าจะเป็นฝ่ายที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งของปืนหล่อน

ท่าทางของเจนิซจะเหมือนกับผู้หญิงคนนี้ไหม ยามหล่อนหวาดกลัว ดิ้นรนหาทางเอาตัวรอด

แดนบดกรามเข้าหากันรุนแรงเสียงจนอาจร้าว คำคืนอันแสน

โหดร้ายนั้นเกิดขึ้นเมื่อสี่ปีที่แล้ว ให้ตายเถอะ ก็ครั้งที่นั่นแล้วที่เขาพยายามบอกตัวเองให้ปลดบปล่อย และเลิกคิดถึงมันเสียที่ทุกอย่างจบลงแล้ว...

เขาไม่อาจอยู่เคียงข้างหล่อนได้ เขาถอนแบบอยู่บนเตียงโรงพยาบาล ด้วยถูกกระสุนยิงเข้าที่ต้นขา

ไอน์รคตรนั้นก็ถูกจับตัวเข้าตาราง ซึ่งเป็นที่ที่เหมาะสมกับคนอย่างมันไปแล้ว นึกเสียใจอยู่อย่างเดียวตรงที่ก่อนเข้าตาราง เขาขัดมันให้เจ็บตัวน้อยกว่าที่คิดเอาไว้ แต่เขาต้องทำ และสุดท้ายก็ถูกหักงาน ให้ขึ้นมาส่งสถิติอารมณ์ที่กระท่อมบนภูเขา เพื่อทบทวนถึงสิ่งที่ได้ทำลงไป และถ้าทุกอย่างเป็นไปตามแผน เขาจะต้องรู้สึกเสียใจที่ลงมือทำไปแบบนั้น

เขาทำเสียงฮึดฮัด พวกหัวหน้าที่อยู่เหนือเขาทั้งหลายนั้นคงต้องรอต่อไปอีกนาน กว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นได้

ผู้หญิงตรงหน้าเขาถอนใจออกมาด้วยสีหน้าเจ็บปวด ก่อนจะบิดเปลือกตาลงเหมือนเดิม คำถามทั้งหมด ความทรงจำทั้งหลาย ถูกพับเก็บเอาไว้ เพื่อเบนความสนใจมาที่สถานการณ์ตรงหน้า

ผู้หญิงคนนั้นต้องการหมอ แต่เขาจะไปหาหมอให้หล่อนได้จากที่ไหน กระเป๋ากล่อนก็หล่อนน้ำ ปานนี้มันคงลอยตามลำธารห่างออกไปเป็นไมล์แล้ว เขาเองก็ไม่มีโทรศัพท์มือถือติดตัวด้วย

เรื่องของเรื่องก็คือ เขาไม่อยากติดต่อกับใครในโลกภายนอก และผู้หญิงคนนี้ก็กำลังตกอยู่ภายใต้การดูแลของเขา

ทางเลือกมีน้อยเหลือเกิน ถ้าจะเข้าเมืองจริงๆ ก็คงต้องขี่ม้าไปเป็นวัน

เขาถอนใจหนักหน่วง ก่อนรวบหญิงสาวรูปร่างบอบบางอุ้มไว้ในวงแขน คิ้วข้างเหียนของเจ้าแรนคอนมาถือไว้ จากนั้นจึงมุ่งหน้าเดินกลับบ้านพัก



ภาพขนาดเล็กของทุ่งดอกไม้บนเนินเขา ชายฝั่งที่เต็มไปด้วยก้อนหินระเกะระกะ และภาพผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาจนน่าหวั่นใจ และมีดวงตานูนเด่นสีเข้มคนนั้น ลอยเข้าๆ ออกๆ ความคิดอันสับสนวุ่นวายของเธอไม่มีหยุด ในขณะที่เธอเองก็ต้องต่อสู้กับอาการเจ็บแปลบที่เหนือคิ้วซ้าย และเสียงที่ดังกระหึ่มเป็นจังหวะอยู่ในหัวนั้นอีกล่ะ

ไกลออกไป เธอได้ยินเสียงคราง เป็นเสียงของผู้หญิง แต่ฟังดูหุ้มด้าและแหบห้าวเหลือเกิน เธออยากวิ่งเข้าไปหาผู้หญิงคนนั้น เพื่อโอบกอดหล่อนเอาไว้ กระซิบถ้อยคำปลอบโยนจิตใจ แต่ว่าหล่อนคือใครกัน “คุณต้องตื่น”

เสียงผู้ชายดังเข้ามาในความคิดที่เต็มไปด้วยเมฆหมอกมืดทึบของเธอ ความเจ็บปวดดูจะทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อเธอพยายามทำตามคำสั่งของเขา เธอพยายามขยับตัว พยายามส่ายหัว แต่แขนขาดูจะหนักอึ้งเหมือนโดนถ่วง สิ่งเดียวที่เธอต้องการก็คือนอน แนนอนเฉยๆ เท่านั้น

“รู้หรือหน้า ว่าคุณได้ยินที่ผมพูด” น้ำเสียงคำรามของผู้ชายดังขึ้นอีกครั้ง

“ลืมตาขึ้น ไม่อย่างนั้นคุณมีปัญหานะ”

เธอรู้สึกถึงปลายนิ้วแข็งแรงและเย็นจัดคลำอยู่บริเวณลำคอ สุดลมหายใจเข้าปอดลึกเมื่อรับรู้ถึงสัมผัสนั้น และได้กลิ่นสน กลิ่นหนัง กลิ่นเหงื่อ และ...กลิ่นตัวผู้ชาย...ลอยเข้าจมูก

ด้วยความพยายามอย่างหนัก เธอฝืนลืมตาขึ้น ห่างออกไปเพียง

ไม่กี่นิ้ว มีผู้ชายที่หน้าตาหล่ออย่างร้ายลอยอยู่ ผมเผ้าสีดำของเขายุ่งเหยิง ดวงตาคม กรามกว้างบ่งบอกถึงความเย่อหยิ่ง และจมูกที่เคยหักมาก่อน เธอเคยเห็นเขามาแล้ว...

เมื่อไหร่ละ

กลัมน้ำใจกระตุกเกร็งด้วยความหวาดกลัว เธอจึงลึกลงไปในดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้น ที่เข้มราวกับสีของช็อกโกแลตที่กำลังหลอมละลาย เป็นช็อกโกแลตที่ร้อนจัด ก่อนจะพยายามพุดออกมาด้วยน้ำเสียงแห้งผาก

“คุณคือใคร”

ดวงตาคมกริบของเขากวาดมองไปทั่วใบหน้า เลื่อนลงไปทริมฝีปาก ก่อนจะตวัดกลับขึ้นมาหรีตามองตาเธอ

“คุณก่อน”

เธอสับสน รู้สึกปวดหน้าผากจี๊ด แต่ก็ไม่คิดอยากต่อปากต่อคำอะไรกับเขา ขณะเดียวกันก็รู้สึกถึงลงไม่ดีบางอย่าง และเมื่อพยายามเปิดปากพุดชื่อตัวเองออกมา ก็พบว่า...ในหัวว่างเปล่า

ห้องใต้ดินปนไปด้วยความหวาดกลัว ความกังวลผุดขึ้นมากมาย ไร้ทิศทาง ไร้ทาง ไม่มีอะไรมาหยุดยั้งมันไว้ได้ ตัวเธอเริ่มสั่น ลำคอแห้งผากราวกับความแห้งแล้งยามลมในช่วงหน้าร้อนพัดผ่าน

เธอหลับตาลง บอกตัวเองให้มีสมาธิ ทำใจให้สบาย ตลกสิ้นดี ชื่อของเธอเหมือนจะติดอยู่ที่ปลายลิ้นนี้เอง นี่เธอเป็นใครและมาจากไหนกันแน่

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง

เธอยังนึกอะไรไม่ออก

เธอเปิดเปลือกตา และบอกเขาไปในที่สุดว่า

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร”

เขาพ่นคำสบถห้วนๆ ดุเดือดและรุนแรงออกมาจากริมฝีปาก